

pozůstalost býti z pravidla ponechána v opatrování, a má býti vzat jenom zřetel na předepsané (§ 72 popl. zákona) zajištění poplatků pozůstalostních, tedy ovšem i dědické daně. Toto zajištění může se ve smyslu §u 43 nesp. pat. státi jenom způsobem, vytčeným v §§ 45 až 49 nesp. říz. Není ho tedy třeba, náleží-li do pozůstalosti nemovitost dostatečné ceny (§ 49 nesp. říz.), a patrně ani tehdy, jsou-li tu cenné papíry, peníze nebo jiný majetek uložené již u soudu, úvěrních ústavů, bank anebo jiných osob, které z povolání se zabývají uschováváním a správou cizího jmění a nesmějí je beze svolení pozůstalostního soudu vydati (§ 28 cis. nař. ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák.); jinak provede se uložením přiměřené části nalezených peněz, skvostů, cenných papírů nebo listin u soudu, zapečetěním jiných nalezených svršků, neb odevzdáním movitostí, nepřipouštějících ani soudního uschování, ani zapečetění, do správy vhodné domácí neb jiné osobě. K jiným opatřením není soud podle §u 43 nesp. říz. povinen, ale ani povolán. Mělo-li býti v tomto případě některého z přípustných opatření užito, nelze z úmrtního zápisu, sepsaného dne 13. srpna 1923 notářem jako soudním komisařem, posouditi, neboť zápis jest neúplný, neodpovídá na otázky č. 17 a 18 použitého úředního formuláře a neposkytuje proto vysvětlení o stavu a výši pozůstalostního jmění, aniž o tom, zda náleží do pozůstalosti peníze nebo cenné papíry, které by mohly býti vzaty do soudní úschovy. Jiné zajištění dědických poplatků a jmenovitě nařízení dědicům, by ze svého vlastního jmění je zajistili, nelze o citovaný zákonný předpis opřít. Nelze ho dovoditi ani z císařského nařízení ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák., jež v této příčině stanoví jen zákaz předčasného odevzdání pozůstalosti, knihovních převodů a vydání uložených částí pozůstalostního jmění, ani ze zákona o dani dědické ze dne 12. srpna 1921 čís. 337 sb. z. a n.; naopak vyhražují oba tyto zákony péči o zaplacení a zajištění dědické daně úřadům finančním, nařizující za tím účelem jich uvědomění a jich účast na soupisu inventury i jiném jednání o pozůstalostním jmění (§ 25 cis. nařízení, §§ 7 a 8 zákona o dědické dani). První soud překročil svým usnesením meze, v nichž mu zákon ukládá péči o zajištění a zaplacení dědické daně; zrušení tohoto usnesení rekursním soudem vyhovuje zjištěnému stavu věcí i zákonu.

Čís. 3644.

Výše výživného manželky odděleně žijící řídí se majetkovými poměry manželovými v celku, nikoliv pouhým hotovým jměním. Jest přihlédnouti též k vyživovací povinnosti manžela k nemanželským dětem, nikoliv však též k družce života.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 1438/23.)

Žalovaný byl železničním zřízencem a, opustiv manželku, žil ve společné domácnosti s jinou ženou, s níž měl tři děti. Dne 5. února 1923 byl ze železniční služby propuštěn. Žalobě manželky na placení měsíčních 400 Kč výživného procesní soud první stolice vyhověl

potud, že přiznal žalobkyni 200 Kč měsíčně ode dne podání žaloby až do 5. února 1923, jinak žalobu zamítl, a to pokud se domáhala výživného po 5. únoru 1923, pro tentokráte. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Manžel jest dle §u 91 obč. zák. jen povinen, poskytovat manželce přiměřenou výživu podle svého jmění, a také podle §u 1264 obč. zák. může býti žádána přiměřená výživa jedině, pokud manžel je s to, ji poskytovat. Pro zodpovědění této otázky není rozhodující, jak žalobkyně tvrdí, pracovní síla, možnost práce, nebo příležitost k výdělku, nýbrž jedině skutečně docílený příjem. Poněvadž podle zjištění prvního soudu jest žalovaný nyní bez zaměstnání a odkázán pouze na svou invalidní rentu, scházejí nyní skutkové a právní předpoklady pro přiznání a určení výživného pro žalobkyni a právem zamítl soud první žalobu pro tentokráte, pokud uplatňuje nárok za dobu po propuštění žalovaného ze železniční služby. Co se týče doby až do 5. února 1923, jest příspěvek na výživné 200 Kč měsíčně přiměřeným s ohledem na to, že podle zjištění prvního soudu veškerý příjem žalovaného činil 1165 Kč měsíčně a že žalovaný musel pečovat nejen o sebe, nýbrž také o svou tehdejší družku života a tři nemanželské děti, poněvadž tato částka činí okrouhle $\frac{1}{5}$ veškerých příjmů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dle §u 91 obč. zák. jest muž povinen poskytovat ženě slušnou výživu dle svého majetku. Žiji-li manželé odděleně, a neztratila-li žena nároku na výživu, jest muž povinen poskytovat jí přiměřené vyživovací příspěvky. Jejich výše se řídí jeho majetkovými poměry v celku, nikoli pouhým hotovým jměním. Výživa, kterou má muž poskytovat, má býti slušná, dle jeho sil a musí býti při jejím přisuzování vzat zřetel i na zvláštní osobní poměry mužovy. Není-li muži možno poskytovat výživné, pomíjí přirozeně nárok ženin. Nižší soudy přisoudily žalobkyni přiměřený příspěvek na výživu od podání žaloby až do propuštění žalovaného ze služby u železnice, uváží-li se, že týž je povinen dle zákona (§ 166 obč. zák.) ze svého příjmu obstarávat výživu svým třem nemanželským dětem, — ovšem nikoli své družce života.

Čís. 3645.

Vynesl-li soudce v době svého přidělení k jinému soudu rozsudek ve sporu, jež u svého soudu osobně projednal, nebyl rozsudek vynesena soudcem k tomu neoprávněným.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 1482/23.)

Žalobě o 3.000 Kč procesní soud první stolice (okresní soud v K.) vyhověl, o d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v